

Βέρθα αναγκάστηκε να ζητήσει θέση παιδαγωγού. Την εποχή αυτή την είδε ο Κλεμόν Σωβρεζύ και την αγάπησε. Ο Σωβρεζύ ήταν από τους πλουσιωτέους του τόπου. Την πήρε γυναίκα του, αδιαφορώντας για τη φτώχεια της. Κατοίκησαν στην επαυλή του Σωβρεζύ, στο Βελφρεγιού, και ζούσαν εύτυχισμένοι. Ο Σωβρεζύ ήταν χονδρή καρδιά, ελάτρευε τη γυναίκα του και είχε τυφλή εμπιστοσύνη σ' αυτήν. Επίσης η Βέρθα αγαπούσε το σύζυγό της και συμμορφώθηκε άμεσα με τη νέα της κατάσταση. Στο Βελφρεγιού έφιλοξενούσαν διάφοροι φίλοι του Σωβρεζύ, που ήρχοντο από το Παρίσι. Δύο χρόνια εύτυχως πέρασαν έτσι, όταν ένα βράδυ ο Σωβρεζύ έφερε στο Βελφρεγιού έναν κυνήγο του συμμαθητή από το Παρίσι, τον κόμητα Έκτορα ντε Τρεμορέλ.

Ο κόμης έδήλωσε ότι θα έμενε στο Βελφρεγιού μερικά έβδομάδες. Οι έβδομάδες όμως έγιναν μήνες και είχαν ακόμα εκεί. Το γεγονός αυτό δεν έκανε και μεγάλη εντύπωση. Ένόμιζαν πως ο Τρεμορέλ ανεπαύετο, κατόπιν πολυετών διασελεύσεων στο Παρίσι, εις τας οποίας είχε σταταλήσει ολόκληρη την περιουσία του. Συχνά έκαμε μακρυνούς περιπαιχτούς ως τὸ Κοριπέλ, κατέλυε σε κάποιο ξενοδοχείο της Μπάλ Τζιζ. Έκει συναντούσε, όπως είχαν ανακαλύψει, κάποια νεαρά κορίτσια που έρχονταν με το σιδηρόδρομο από το Παρίσι. Έμεναν μερικές ώρες και έπειτα εχώριζαν. Ο Σωβρεζύ είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Τρεμορέλ και διαν έφευγε για το Παρίσι, όπου είχε διάφορες εργασίες τον άφηνε μόνο με τη γυναίκα του. Ένα χρόνο διήρξαν όλα αυτά. Το Βελφρεγιού είχε καταστήσει παράδεισο. Ένα βράδυ όμως ο Σωβρεζύ εγύρισε από τον ήλιο με πυρετό. Είχε πνευμονία.

Με τας περιποιήσεις, της Βέρθας και την προθυμία του Τρεμορέλ ο Σωβρεζύ κατάλασε να αναρρώσει μέσα ένα μήνα. Έξωφρα ο δ' ως ξαναρώσθησε και ξεκίπησε στο κρεβάτι, ολίγον δε καιρόν έπειτα απέθανε. Κατά το διάστημα της αρρώστιας αυτής η Βέρθα και ο Τρεμορέλ ξαγυρνούσαν πλουτοί στο κρεβάτι του Σωβρεζύ. Η άρρώστιας τον και το ενδιαφέρον των ήτο μεγάλο, γι αυτό διαν έφθισε η στιγμή του θανάτου του, ο Σωβρεζύ προσέβη σε μία μεγαλόψυχη η ευγενική πράξη. Έκάλεσε ψυχολογών, τους ύπηρετας της επαυλής, ενώπιον δε αυτών ήνωσε τα χέρια της συζύγου του και του Τρεμορέλ και τους ήνώχλασε να του δοκισθούν ότι θα ένυμφούντο μετά το θάνατό του.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΑΣΙΣΟΠΟΤΟΥ

Ίδου πώς άρρηγείται ο κ. Φήλδ τις έντυπώσεις εκ του καννί-
οματου, χασίς εις μιν λατινικήν έντυπώρησιν του Λονδίνου :
«Κατωκούν από έτών στο Σιάμ και βλέπω να γίνεται μεγάλη
κατανάλωσις χασίς, άπεράσιαι και έγω να δοκιμάσω το ναρκωτικόν
αυτό. Έβριμα λοιπόν τα άνθη της Ίνδικης, καννάβους μέσα σε
μία πίττα και άρχισα να καννίζω μέχρις ότου έννοιωσα μιν έξαιρε-
τική άγλλιλασι να με πλημμυρίζη. Έτσι άφισα την πίττα. Έστερα
άπο λίγες στιγμής άρχισα να νομίζω πως ειαι διπλό. Διέμεναι ο-
μως εν πληρει συνειδησει της άληθινής μου κτασεύσεως, γνωμίζων
ότι εύρισσομαι έπιλωμενος σε μια καλύβη, δεη ή ώρα ειταν δεκα
το βράδυ και ότι ειχε μεθύσει από χασίς. Ο άλλος έννοη; μου (δι-
ότι, καθώ; έγραψα, ήσθανόμην τον έννοη μου διπλό), βρισκότανε σε
ένα άπερονον καλατι, γεμάτο χρυσίφι και πολύτιμα πετρώματα, με
άπλετο φωτισμό και δια γύλω μου ειχαν μιν τέτοια όμορφια που δε
μπορώ τώρα να ή φαντασθώ. Ένοιωθα μιν χαρά άτελειωτη και
άξιαφρα, νόμισα πως βρισκόμουν στον; ούρανους. Ο δικτασιασμός
μου έκείνη τη στιγμή έπαιψε, άλλα σε λίγο πάλι έγιναι διπλό;. Το
σώμα μου ειχε καταληφθει από μυϊκού; σπασμού; οι όποιοι ειχαν
τόν αυτό ρυθμό που ειχαν κ' οι φωνέ, που έκανεν οι πίπτες, οι
όποιες ήσαν έξω από την καλύβη. Ο δεύτερο; έννοη; μου τώρα ειχε
μεταβληθί σε θαυάσιο μουσικό όργανο, το όποιον παρήγαγε μίαν
γλυκυάτην μελωδίαν. Κατόπιν ήλθε ο όθνος; και έτελείωσαν όλα.

Μετά δεκα κέντε ήμέρας; έκανα και νέο πείραγμα. Αυτή τη φορά
ο όθνος; και ή έργήγγυρι; διεδεχοντο το ένα το άλλο με τέτοια εκ-
χύτητα και τόσο συνεχώ;, ώστε κινήθησαν να τλ συγχώ;. Το δίδυ-
μόν έγω μου το ήσθάνον, δεη ήτο θάλλος η δροσερά που την χι-
δούλον οι άνεμοι. Κατόπιν ήπληθε πάλιν ο όθνος;.

Ένα μήνα άργότερα ξεκίπησιν, άλλα διπλή δόσιν αυτήν τη
φορά και πήρα ένα μολύβι σεά χέρια μου γι να ση ειώσω τί θα
ήσθανόμουν. Είχε χασίς εις βραχόν άπίστευτο ή συνείσθησι του
χρόνου. Σηκώθηκα και πήγα να κλείσω μιν πόρτα και μου φάνηκε
πως ή κίνησι; μου αυτή διήρκεσε έκατομύρια έτών. Αυτήν την φο-
ραν δέν ήμουν διπλό;, ειλιον πολλήπλό;.

Η άτομικήσθ μου ήτο διηρομένη σε κολλά έγω σύγχρονα. Δέ μπο-
ροθα να γράψω ούτε μιν έντύπωσή μου, γι ειτέ άμέσως; με άστρα-
σιαία ταχέστα, την διεδεχέτο ή άλλη. Αι λίγες; λέξεις που μόχθησα
να γράψω, δέν ειχαν, καθώ; ειδή κατόπιν, καμμιά σημασία. Δέν έ-
πανέλιβα τα πετρώματα μου διότι ή ύγια μου ειχε άρχισι να κλο-
νίζεσιναι.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΘΑΝΑΤΟ

Το δαχτυλίδι του Άλφρόνδου ΙΓ' και το δαχτυλίδι του Τάουρου Νικολάου.

Ύπάρχουν άνεικείμενα που έχουν μυστηριώδεις δυνάμεις; Το πράγμα είναι άπίστευτον κ' εν τούτοις έχουν συμβεί σχετικώς παράδοξα γεγονότα. Και ιδού όμείως; μερικώς; τέτοιες ιστορίες άληθινές και άναμφισβήτητες. Ο Βασίλευ; της Ισπανίας Άλφρόνδος ήτο κατοχος ενός δαχτυλιδίου, το όποιον έχει ιστορίαν άλλοκοτον και τρομεράν. Το δαχτυλίδι αυτό το έχρισε στην σύζυγον του Άλφρόνσου, Μερσεδέ;, ο όμώνυμος του βασιλεύ; της Ισπανίας Άλφρόνδος; ο ΙΒ'.

Η βασίλισσα Μερσεδέ;, φορεσε το δαχτυλίδι αυτό και σε ένα μήνα άπεθανε. Μετα τον θάνατον της Μερσεδέ;, ο Άλφρόνδος; έδώρησε το περιβήρο αυτό δαχτυλίδι στην άδελφή του, Πριγκίπισσαν Μαριάν. Άλλα και ή άτυχη Μαριάν ειχε το ίδιο τέλο;, με την Μερσεδέ;, διαν το φορεσε. Πενυνη μεσα σε λίγες ήμέρες!...

Ο Άλφρόνδος γενόμενος και πάλιν κατοχος του άπαισιου αυτού δαχτυλιδίου, το έχρισε στη γυναικαδέλφη του πριγκίπισσαν Χριστινάν η οποία άπεθανεν έπίσης τρεις; μηνας μετη την άπόκτησιν του δαχτυλιδίου.

Ο Άλφρόνδος; άνεληφθει; πλέον ότι το δαχτυλίδι αυτό έχει άπαισιούς ιδιοτήτας το έχρισε τον; έταος; πεύριγο; να ιδη τί θα συμβή. Έπληρωσεν όμως; την περιέργειαν του πολυ άκριβά;. Διότι άπλούστατα, απέθανε και αυτός μετ μικρόν χρονικόν διάστημα.

Η Βασίλισσά; άποκτησασα κατόπιν του θανάτου του Άλφρόνσου το τρομερό αυτό και όλεθρικό δαχτυλίδι, άπέφυγε να το φορεση και το έχρισε δια χρυσή; αλύσου εις τον λαμόν της Παναγίας της Άλμουόνας στη Μαδρίτη.

Οι Ισπανοι πιστεύουν ότι το δαχτυλίδι αυτό έχει πράγματι τρομακτικώς ιδιοτήτας και ότι φέρνει το θάνατο σ' όποιονδήποτε άνάξει βασιλεία που θα το φορη. Άνεπίθετος πιστεύουν ότι σ' ένα άξιον μονάρχη θα έφερνε ειημέρεια και μαρτυρώσιναι.

Έξ άλλου η βασιλική οικογένεια της Ισπανίας φυλάσσει ένα τεχρό δαχτυλίδι που άνηκε στον βασιλεύ; Άλφρόνδο τον ΙΓ'. Το δαχτυλίδι αυτό φερει άντι πολυτίμου λίθου, το πρώτο δόνει που έβγαλεν ο Άλφρόνδος; ο ΙΓ', διαν ήταν μικρός και την έπιγραφήν : «Το δόνει μου. Τη τροφή μου. Άλφρόνδος ΙΓ'».

Ο μακαρίτης; Τάουρος; Νικόλιος; της Ρωσσίας; το θύμα αυτό των Μπλοσεβίλων, ειχε εν δαχτυλίδι, το όποιο έθωροούσε πολυτιμώτατον και εις το όποιον άπέδιδε καθε εύτύχημα που του συνέβαινε. Χωρίς το δαχτυλίδι αυτό δέν έγγινε ποτέ ατο τα άνάκτορα.

Λέγουν πως; το δαχτυλίδι αυτό περιείχε ένα μικρό κομμάτι γνησιού «Τιμού Ξύλου», δηλαδή ένα κομμάτι από τον σταυρόν επί του όποίου έσταυρώθη ο Σωτήρ.

Το δαχτυλίδι αυτό το έφορούσεν έπίσης πάντοτε και ο πάππος του Τάουρου Νικολάου. Μια μερα δε που το ήσθονησε και βγήκε χωρίς αυτό από τα άνάκτορα, έδολορονήθη!

Πρόσφατος; ως; θα ένθυμησθε, εινε και ή τρομακτική ιστορία του περιβήρου έκείνου άδύμαντου, τον όποιον ειχε τελευτάως; κάποιος; πόν πνιγντων ναυιγών του «Γιανικού». Κι του άδύμαντου αυτού αι ιδιοτήτες; ήσαν όλεθρικές; σ' αυτόν δέ άπέδθη και το ναύαγιον του «Γιανικού». Ο άδύμαν; αυτό; βρήκεσιν σημερα σεά βάθη του Ωκεανού, ήτο δε από του; μεγαλειότερους; άδάμαντας του κόσμου.

Έρευνητής

